

CARLY ROBYN VYTÁČÍŠ mě!

Vytáčíš mě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Carly Robyn

Vytáčíš mě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VYTÁČÍŠ
mě!

VYTÁČÍŠ *mě!*

CARLY ROBYN

DRIVE ME CRAZY © 2024 by Carly Robyn

All rights reserved

Translation © Daniela Čermáková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2559-0

ISBN e-knihy 978-80-269-2565-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2566-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2560-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Pro moji mamku.
Díky tobě zbožňuju příběhy
a věřím sama v sebe natolik,
že jsem tenhle napsala.*

POZNÁMKA AUTORKY

Tahle knížka je napsaná lehkým a humorným stylem, ale dotýká se témat, která nemusí sednout každému. Najdete v ní zmínky o úzkosti či panických atakách (najdete je přímo na stránkách knihy), hrubší slovník, sexuální napadení (které se odehrálo v minulosti), sebe-léčbu alkoholem a drogami, narážky na nepřítomné rodiče či úmrtí jednoho z rodičů (opět se odehrálo v minulosti). Jedná se o pomalu rozvíjející, otevřenou romanci, která obsahuje sexuální scény a je určena čtenářům nad osmnáct let. Nezapomeňte na to, prosím!

Příběh se soustředí na fiktivní postavy a události ve světě závodů Formule 1 a odchylky od současného programu Velké ceny a závodních okruhů jsou záměrné pro účely této knihy.

PLAYLIST

Late Nigh Talking – Harry Styles
Take a Chance on Me – ABBA
Kiss me More – Doja Cat ft. SZA
Foreign Land – Emily James
Swim – Chase Atlantic
Feel Again – OneRepublic
I Don't Care – Ed Sheeran & Justin Bieber
King of My Heart – Taylor Swift
We Are the Champions – Queen
No Control – One Direction
I Like Me Better – Lauv
Thinkin Bout You – Frank Ocean
Burnin' Up – Jonas Brothers
Lasting Lover – Sigala, James Arthur
Stronger (What Doesn't Kill You) – Kelly Clarkson

VENKU JE TAKOVÁ ZIMA, že moje bradavky by mohly být považovány za zbraně hromadného ničení. Jdu po chodníku a třesu se kousavým chladem. Na ramenou mi ulpívá lehký poprašek sněhu. Zimní bunda mě vůbec nehřeje, zato v ní vypadám jako extra nafouknutý marshmallow.

Domy se vzpínají k noční obloze a vrhají podivné děsivé stíny na auta řítící se vražednou rychlostí po silnici. Když jsem se přestěhovala do města – sakra, už je to několik měsíců – bezděčně jsem se usmívala při pohledu na mrakodrapy a tradiční žluté taxíky. Teď mi jen posměšně připomínají, jak mi tahle betonová džungle pěkně dává na prdel. A není to žádné rozpustilé poplácání, ale spíš pořádné nasekání, po kterém už si nikdy nebudu moct sednout.

Daleko radši bych prostě dělala mrtvého brouka, ale Poppy trvala na pořádné rozlučce. To je jediný důvod, proč se k ní štrachám v sedmi stupních pod nulou. Když jsem konečně na místě, tolik se soustředím na rozehrání prstů, až vrazím do piňaty Hot Wheels.

Panebože.

Celý byt v Midtownu, kde Poppy bydlí, se proměnil v mokrý sen nadšence do závodních aut. Stěny zdobí transparency s nápisy jako „Dej přednost pařbě“ a „Závod je odstartován“ a ze stropu visí praporky s šachovnicovým vzorem. Jediná známka toho, že se nejedná o oslavu čtvrtých narozenin, je neskonalé množství alkoholu v kuchyni.

Nenápadně si prohlížím svou nejlepšší kamarádku skrz houf červených, černých a bílých balonků vznášejících se bezcílně ve vzduchu. Otevřu pusku dokořán, ale nejsem schopná promluvit. Zrovna skládá kartonovou vystřihovánku legendy Formule 1 Blakea Hollise v životní velikosti, s rukou položenou přes rameno neznámé ženy. Ženy, které někdo nalepil ve Photoshopu můj obličej. *Bůh mi pomáhá*.

Blake vypadá úžasně jako vždycky, ale nic neničí pěknou tvář víc než špatná nálada. Není divu, že jeho tým chce, aby byl jeho životopis sepsaný a vydaný za necelý rok. Po poslední katastrofální sezoně potřebuje dobrou reklamu jako sůl.

Dívám se na výtvar a představuju si samu sebe jako tu ženu vedle něj – vysokou modelku s umělými prsami. Sama měřím sotva metr šedesát a moje vnady nestojí za řeč. Pak mě Poppy obejmě, jako by mi chtěla rozdrtit všechny kosti v těle.

„Ello! Co na to říkáš?“ Točí se kolem s rukama nad hlavou. „Parádní, co?“

„Je to naprosto trefný,“ souhlasím a udiveně se rozhlížím kolem. Je to až přehnaně křiklavé, ale vlastně se to dalo čekat. Poppy má úžasnou schopnost soustředit se na projekt až tak, že překoná i ta nejvyšší očekávání. Je ovšem neskutečně otravné, když tím projektem je můj milostný život a skomírající kariéra. Musím ovšem připustit, že její byt vypadá dobře. Ale

nebránila bych se použít Blakeovo lepenkové tělo jako terč pro házení šipek.

Jack se ke mně hrne z gauče. Se svým permanentním sarkastickým úšklebkem vypadá úplně jako milionář z přebalu romantického příběhu. Jednou rukou mě objeme na přivítanou a otočí se k Poppy. „Není už těch balonků dost?“

„Myslela jsem, že je nafukuješ rád.“ Nevinně zamrká řasami rámuujícími pronikavé modré oči. „Hlavně proto jsem ti tu práci dala.“

„Haha,“ protočí Jack panenky a vyzývavě se ušklíbne. „O tom nepochybuji. Jen u toho musí být pěkně stavěný blondák a balonek jiného druhu.“

Hovor se točí kolem Jackova posledního milostného karambolu, jedním z mnoha z dlouhé řady. Poppy se ho nejspíš ujme jako dalšího projektu, jakmile skončí se mnou. Spolknu knedlík v krku a snažím se nemyslet na to, jak moc mi budou chybět.

Poppy vzdychne, jako by dokázala vycítit trhlinu v mém odhodlání. „Ještě máš čas z toho vycouvat a poohlídnout se v New Yorku po jiné práci.“

Nejsem si jistá, kolikrát bych ještě takový rozhovor vydržela, než by mi praskla hlava. Možná tak dvakrát. Bůhví jestli. Popadnu ji za ramena a přátelsky s ní zatřesu.

„Na to už je rozhodně pozdě. Jdu do toho.“ Po zádech mi přeběhne mráz. „A je to skvělá příležitost.“

Když jsem se obrátila na svého mentora George Phillipse o radu po tom, co jsem odešla z PlayMedia, čekala jsem, že mi dá nějaké tipy. Jenže on mi nabídl práci. Měla jsem být nezávislým spoluautorem Blakeova životopisu. Od fiaska se svým podcastem *Na ka-fičku se šampiony* jsem toho moc nenapsala, proto mě těší, že se vrátím ke kořenům. Po tom, co se stalo,

jsem při zmínkách o podcastech nebo o nahrávacím studiu propadala panice. Nechci si to furt připomínat. Ale psaní? To je bezpečná půda. A to, že přitom sjezdím půlku světa, mi taky nevadí.

„Fajn,“ založí si ruce na prsou. „Ale v tom případě mi musíš slíbit, že vypátráš, s kolika modelkami ze *Sports Illustrated* Blake spal.“

Plácla jsem do balonku, který se vznášel vedle ní, a ona ho rychle odpálila od svých havraních vlasů. Poppy nemá bůhvíjaký přehled o sportu, ale je skvělá ve sbírání drbů o celebritách a Blake je jedním ze sportovců, jehož dovednosti mu vynesly mezinárodní věhlas.

„Na takové otázky nebude chtít odpovídat, Pop,“ upozornila jsem ji. Blake je velmi tajnůstkářský. A taky je tu nepatrná možnost, že mě nemá rád, protože jsem přirovnávala jeho dovádění k tomu, co prováděla Paris Hilton kolem roku 2006. Nemám dojem, že dotazy na osobní zářezy pilota stále McAllister by mi mohly přinést body.

„S tebou je houby sranda.“ Vyšpulí spodní ret. „Aspoň mi potvrd', co se říká, že má velkého ptáka.“

„Tohle bych taky rád věděl,“ kýve hlavou Jack vehementně. „No vážně, kdybys dokázala vytvořit porovnávací tabulku penisů jednotlivých jezdců, bylo by to pro nás velmi přínosné.“

Složím hlavu do dlaní a zasténám. „Můžu se aspoň napít, než někdo z vás znovu řekne *pták*, *penis*, *péro* nebo něco podobného?“

Poppy mě vede do kuchyně a šklebí se od ucha k uchu. Vytvořila jídelní a nápojový lístek na téma Formule 1. Dám si malý doušek McAllisterova martini a zašklebím se, jak mě silný nápoj škrábe v krku. Tohle není martini, ale instantní kocovina.

„Nesnáším ho,“ pronese Poppy jen tak do vzduchu. „Je to *jeho* chyba, že odcházíš.“

Řekla to tak nezúčastněně, že mi chvíli trvá si uvědomit, o kom mluví. Connor Brixton. Odmítá vyslovit jeho jméno. Byla bych raději, kdyby o něm vůbec nemluvila. *Adios, au revoir, arrivederci, hajzle.*

„Z PlayMedia jsem odešla sama od sebe,“ připomenou jí. Zarývám nehty do dlaní a krčím rameny. Neměla jsem moc na vybranou, ale odešla jsem sama – nikdo mě nenutil. „Můžeme o tom nemluvit?“

„Ello, prosím tě. Odešla...“

„Poppy,“ přeruší ji Jack varovně. „Dneska jsme se chtěli bavit a Ella o tom očividně nechce mluvit.“

Věnuju mu vděčný pohled, ale ti dva na sebe zírají jako rodiče bojující při rozvodu o dítě. Teď je ten pravý čas dát si Pit Stop popcorn nebo Crash Test brambůrky, ale ty jsou na protější straně pultu.

„Máš pravdu. Promiň,“ souhlasí Poppy po chvíli. Obrátí svou pozornost zpátky ke mně. „Myslíš, že Blake poslouchá tvůj podcast?“

Svaly mi ztuhnou, ale nenamáhám se připomenout jí, že už to není *můj* podcast. „Předpokládám, že si mě našel. Není těžké dát si dvě a dvě dohromady.“

„Určitě ví, že to bylo myšleno v dobrém,“ ujišťuje mě Jack.

Neřekla jsem v pořadu o Blakeovi nic urážlivého nebo nepravdivého, ale vypíchla jsem některé vtipné momenty z jeho pochybného výkonu v posledním roce. Podcast byl zařazen do kategorie sport a zábava z nějakého důvodu. Nešlo nezavtipkovat o tom, že vyhrál víc nájezdů do kalhotek než závodů. Modlím se, aby měl George pravdu a Blake se nestaral o to, že jsem o něm pronesla několik osobních škodolibých poznámek.

„Pop, dáme El dárek?“ změnil Jack téma hovoru.
„Než přijdou lidi?“

Napil se svého drinku jménem Jump Start Gin a v očích se mu rošťácky blýskne. Poppy se vytratí a za chvíli je zpátky s dárkovou taškou s obrázky závodních aut. Uvnitř není nic překvapivého. Plno všelijakých cetek, ale pár z nich mě opravdu překvapí.

„Kondomy,“ zamrkmám. „Dali jste mi kondomy.“

Podívám se zblízka a vidím na obalu nápis *Šetřete palivo, osedlejte jezdce*. Vyprsknu z pusy pití a skoro osprchuju Poppy.

„No?“ vyzvídá Jack s neskrývaným pobavením.
„Co si o tom myslíš?“

„Že jste padlí na hlavu.“ Držím balíček před sebou. Ty v červené fólii jsou bezpochyby s třešňovou vůní. *Hmm.* „Nemyslím si, že je použiju, ale díky.“

Jezdci Formule 1 jsou profláklí děvkaři. *Ne, díky.* Je mi sedmadvacet. Pokud by mě pořád bavilo hrát hry a předstírat orgasmus, mohla bych zajít do kteréhokoli baru v okruhu pěti bloků od svého bydliště. Chci, aby se mi při pohledu na muže podlamovala kolena, ne aby mě zadupal do země po úletu na jednu noc.

„Ještě jedna věc.“ Poppy vytáhne zespodu rtěnku.
„Otevři to.“

Modlím se, aby to nebyla jasná červeně, protože nehledě na to, co Poppy říká, se ke mně nehodí. Když otočím víčkem, vytřeštím oči. Byla jsem úplně mimo – je to ukrytý nůž.

Poppy tleskne rukama. „Ted’ máš ochranu proti pohlavním nemocem i proti útočníkům.“

„Kondomy na ojebání chlapů,“ zasměju se a zavřu rtěnku, abych se nechtěně neřízla, „a kudla v rtěnce, když budou chtít vyjebat se mnou.“

Jack se zachechtá a mrkne. „Londýn nebude vědět, odkud ta rána přišla.“

„Ani Belgie,“ dodá Poppy. „Nebo Austrálie. Nebo Japonsko. Nebo jakékoli další místo, kam pojedeš.“

Souhlasně si přituknu s červeným plastovým kelímkem o její. Dvacet jedna měst za padesát dva týdnů. Jestliže mi ta doba a vzdálenost nepomůže oprostit se od toho, co se stalo, pak už nic.

MŮJ VZTEK se projevuje dvěma způsoby. Buď se přestanu ovládat a ječím na lidi, nebo zůstávám nepříjemně klidný. Zrovna teď je to ten druhý případ. Vidím, jak se Keith a George halí do ticha jako do škrablavé deky. Cítím se nesvůj, ale vím, že kdybych promluvil, jeden z nich by skončil s modřinou na oku.

„Keith mi prozradil, že nejsi nadšený z mého spoluautora,“ řekne konečně George a klidně usrkává cappuccino. „Co ti vadí, kámo?“

„Řekni mi, že je to vtip.“ Tón mého hlasu nedává prostor k pochybám. „Ve skutečnosti jsi ji nenajal.“

S Georgem moje rozpoložení ani nehne. Vypadá spíš pobaveně. Znovu si usrkne kávy a jeho chladný pohled se střetne s mým rozohněným. Nejradši bych mu sebral ten kelímek a roztrhal ho na cucky.

„Musím ti připomínat Georgeovu smlouvu?“ vloží se do toho můj agent. „Může si najmout, koho chce, když mu to pomůže dodržet napjatý termín.“

„Tu zatracenou věc jsem četl.“ Tedy, četl ji můj právník. „Můj tým mu musí každého schválit *nejmíň* dva měsíce předem.“

„Ella byla prověřena a schválena v prosinci, Blakeu,“ potvrzuje Keith. „Ty jsi jen až doteď odmítal poskytnout jí rozhovor pro knihu.“

„Zpochybňovala moje závodnické schopnosti a pak řekla, že se není čemu divit, protože moje hlava se víc soustředí na svádění z cesty než na udržení se na ní. Máš dojem, že bych z toho měl mít radost? Jaké má zkušenosti kromě toho pitomého podcastu? Jakou má jenom vzdálenou kvalifikaci k sepsání životopisu? Víme vůbec, jestli umí psát? Tohle je absurdní. Nehodlám s ní strávit celou sezonu, takže budete muset najít někoho jiného.“

„Ne,“ vrtí hlavou Keith. „Nepokoušej se to sabotovat. Nebýt tvé touhy zničit si kariéru, vůbec bychom tady nebyli.“

„Neničím si kariéru.“ Přimhouřím oči. Jsem si vědom, že moje výkony v posledním roce nepatřily k nejlepším, ať už na trati, nebo mimo ni. „Pořád mám smlouvu s McAllisterem a se všemi sponzory. A navíc i špatná reklama je dobrá reklama, ne?“

„Špatná reklama? Blakeu, byl jsi tak mimo, že si ani nepamatuješ, že jsi házel hotelový nábytek do bazénu. Paparazziové tě načapali, jak šukáš na zadním sedadle limuzíny holku, která nejspíš byla štětkou na telefonu. To není jenom špatná reklama, to je *katastrofa*.“ Keith sevře tenké rty do rovné čárky a svraští obočí. Tohle dělá vždycky, když je rozčilený, a vypadá to, jako když se mu po obličejí plazí dvě rozzuřené housenky. „Ty smlouvy možná pořád ještě máš, ale netvař se, že tě nevarovali, ať se dáš do pořádku, nebo po sezoně končíš. Myslíš, že Thompson nechce skočit po tvém místě?“

„Poslouchej, Blakeu,“ přidá se George, než stihnu reagovat. „Nikdo tě nechce zničit. Chceme tu knížku vydat, abychom světu i týmu připomněli, že jsi nej-

lepší a jaké mají štěstí, že závodíš za ně. Víš sám, že kdybych neměl jiné závazky, strávil bych sezonu s tebou, ale prostě potřebuju pomoc. Během dvanácti měsíců uděláme všechno od A do Z. Potřebujeme každou ruku, a proto jsme přibrali Ellu.“

George znám už od svých začátků, kdy jsem závodil na motokárách. Je to jeden z mála novinářů, které mám rád. Je zdvořilý a neklade pitomé otázky, jen aby mě vytočil. Během let jsme se sblížili a v posledním roce, místo aby psal, jak mi to nejde, objevil se nečekaně u mě doma, aby zjistil, jak mi může pomoci. Kdybych Georgeovi nevěřil a nebyť práce, kterou na tomhle projektu odvedl, žádná knížka by nebyla.

„Řekla, že Formule 1 po mně musela chtít speciální papíry, že se chovám tak idiotsky,“ připomenu.

Keith zkontroluje své rolexy. Dal jsem mu je jako omluvu za poslední rok. „Už ten tvůj výbuch vzteku skončil?“

Zatnu čelist a přikývnu. Moje zvědavost potlačí touhu začít řvát.

„Je to profík, Blakeu,“ vysvětluje George. „A je dobrá. Vážně dobrá. Ella je přesně ten typ člověka, jehož pomoc chceš.“

Vytáhne desky a posune je ke mně přes stůl. Nejistě je otevřu a uvnitř najdu Ellin životopis. Vezmu ho do ruky, opřu se a začnu číst. Ella Goldová. Pochází z Chicaga, teď bydlí v New Yorku. Tedy než kolem mě začne lítat jako otravný komár. Promovala s vyznamenáním s bakalářským titulem v žurnalistice a pokračovala v magisterském studiu. Stáž absolvovala v *Big Ten Network* a *New Yorker*. Kromě toho až do letoška psala sportovní reportáže a vedla podcast v PlayMedia, internetovém sportovním, zábavním a mediálním portálu.

George dokonce vytiskl několik jejích prací, abych

si je mohl přečíst. Zjevně se připravil. *Zmetek*. Její rozhovor s olympijskou plavkyní Lilly Kingovou byl až otravně skvělý. Její příběh o prohře Rafaela Nadala s Novakem Djokovićem v roce 2021 v semifinále French Open je v tomhle smyslu ještě otravnější. A její článek o mojí výhře ve Velké ceně Monaka před pár lety je až urážlivě dokonalý. Objektivně i subjektivně. *Kurva, kurva, kurva*.

„Proč ona?“ Přečetl jsem všechny články a odložil papíry na stůl. „Existuje spousta dalších zkušených novinářů, co o mně nevykládali kraviny.“

Keith na mě zírá jako na blázna. Fajn. *Zas tolik* jich není, vlastně skoro žádný.

„Věříš mi, že ano? Proto jsme se rozhodli jít společně do tohoto.“ George nakloní hlavu a mlčky mě vyzývá k protestu. „Takže mi věř i to, když říkám, že ona je na tuhle práci ta pravá.“

Zhluboka se nadechnu, abych ovládl zlost. „Odkud ji vůbec znáš?“

„Jeden semestr studovala v zahraničí, když jsem tam externě přednášel. Vedl jsem její seminář – Pokročilé výzvy ve sportovní žurnalistice 21. století. Zůstali jsme v kontaktu a vím, že se na tohle dokonale hodí.“

„Řekla, že okruh v Baku jsem loni řezal jako hru Mario Kart.“

„To je trefný,“ zachechtá se. „Jel jsi jako blázen.“

Ukážu mu prostředník. Má pravdu, což mě neskutěčně štvě.

„Dej jí šanci, Blakeu. Umí skvěle psát a je jednou z mála lidí, co znám, kteří dokážou vystát tvoje manýry celou sezonu.“ Káravě se na mě podívá.

S prsty přitisknutými ke spánkům se pokouším ulevit bolesti v hlavě, kterou mi tenhle rozhovor přivádí. „Nelíbí se mi to. Ani trochu.“ Zní to přílišně ukřoučeně. Při-

pomíná mi to mého synovce, když mu říkám, že je čas jít spát, a on si chce dál hrát se svými akčními figurkami.

„Jasně, ani mně se nelíbí napravovat to, co jsi po-dělal,“ pokrčí Keith rameny. „Budeš se s tím muset srovnat.“

Žvanění mého manažera přeruší telefonát od sestry. Ona je jediný člověk, kvůli kterému bych všeho nechal, a oba dva to vědí. Omluvím se a jdu telefonovat ven.

„Ale, ale, ale, jestlipak to není moje nejmilejší sestřička?“

„A jestlipak tohle není můj nejmilejší bratříček?“ odpoví. Žádnou další sestřičku ani bratříčka žádný z nás nemá, ale známý pozdrav mě přinutí se usmát. „Takže... sezona brzy začne.“

„Opravdu?“ Z hlasu mi odkapává sarkasmus. „Úplně bych zapomněl. Díky za připomenutí, Ashley.“

Naštvaně vzdychne do sluchátka. „Nedělej ze sebe vola.“

Nedokážu si pomoci, abych se nerozchechtal, když slyším v pozadí pištět svoji malou neteř Millie, že *vůl* se neříká.

„Promiň. Jsem jenom unavený a naštvaný kvůli tomu životopisu.“

„Já jsem z toho nadšená,“ oponuje. „Lidi aspoň poznají skutečného Blakea, a ne toho V-O-L-A, kterého ze sebe děláš.“

„Jo, možná.“ Nenamáhám se připomenout, že můj problém je, že nechci, aby mě lidi opravdu poznali.

„Jak se cítíš?“ zeptá se. „A neříkej, že dobře, protože to jsi tvrdil před rokem a pak jsi dostal trest za úmyslné způsobení nehody, Blakeu.“

Nebylo to úmyslné. Jen jsem se pokusil předjet Harryho Thompsona a obrátilo se to proti mně. Nevídaně. „O tomhle se nebudeme bavit, Ash.“

Netlačí na mě, zjevně se snaží nevyvolat třetí světovou válku. V posledním roce jsem jako časovaná bomba schopná vybuchnout na sebemenší popud. A ona už si toho schytala dost. A míchat antidepresiva s velkými dávkami alkoholu není nejlepší nápad. Kdo to mohl vědět?

„Dostali Finn a Millie moji pohlednici?“ zeptám se vlídně. Neteř a synovec rádi dostávají veselé pohlednice a já se jim je snažím posílat, jak to jen jde, i když jsem zrovna doma. Naposledy jsem jim poslal obrázek jejich oblíbeného prasátka pojídajícího makaron před Benem.

„Dostali. Právě ti poslali vlastní ručně kreslenou pohlednici. Je velice... unikátní.“

Ušklíbnu se nad popisem. Unikátní je milý eufemismus pro jejich umělecké nadání. Finnovy trojúhelníky přivodí jeho budoucímu učiteli geometrie infarkt a Millie používá výhradně růžovou, protože „jí přijde špatné, že se musí dělit o jméno s kytkou“. Má sestra pracuje jako interiérová designérka, ale cit pro čisté linie a vyváženost barev po ní děti nepodědily.

„Finn chtěl nakreslit vás dva jako kejklře v cirkusu, ale vypadá to spíš jako...“ zasměje se. „Víš co? Nech se překvapit. Až to uvidíš, přesně poznáš, co myslím.“

„Budu ji vyhlížet,“ řeknu zvesela. „Teď se musím vrátit na schůzku, ale brzy se ukážu na večeri, platí? Všechny tam pozdravuj.“

„Večere zní dobře. Opatruj se, ano?“

Zamumlám ahoj a opřu se o zeď. Nic bych si nepřál víc, než aby mě teď pohltila a vyvrhla do hlubin pekla. Tahle sezona bude hop nebo trop a zrovna teď si nemůžu dovolit odpadnout. Jestli jsem se v posledním roce něco naučil, pak to, že musím začít líp zvládat svoje emoce.

NĚKOLIK TÝDNŮ po mé rozlučkové party uběhlo raz dva. Na rozdíl od letu do Londýna. Možná to bylo tím, že jsem byla celých šest hodin jako na jehlách. Uklidnit se a připomenout si, proč tohle všechno dělám, jsem dokázala teprve ve chvíli, kdy se kola letadla dotkla přistávací dráhy. Možná tomu pomohla sklenka – vlastně tři – šampaňského.

George bydlí na předměstí, ale má dvoupokojový „byt“ v Shoreditchi – podle Poppy módní a snobské čtvrti – kde budu bydlet mezi závody. V Londýně jsem se zdržela pouze dva dny a teď letím do Bahrajnu na první závodní víkend. Pořád ještě bojuju s časovým posunem, takže poslední věc, na kterou mám po příletu chuť, je posilování. Ale jsem tady a vláčím ultratěžký kufr nekonečnou chodbou. Nemám vůbec ponětí, kde se nachází můj pokoj – tenhle hotel je hotové bludiště. Na tohle mě nemohly připravit žádné labyrinty v kukuřičných polích na Středozápadě.

„Mami,“ vzdychnu, když zahnu do další chodby. Mám dojem, že tudy už jsem jednou šla. „Prosím, neposílejte Blakeovi žádost o přátelství. Ještě jsem se

s ním ani nesetkala. A jsem si celkem jistá, že ten facebookový účet, který jsi mi poslala, je falešný. Víš, kolik lidí se za něj patrně vydává?“

„Nemusí to přijmout,“ namítá. „Jenom chci, aby věděl, že máš mámu, která má o tebe starost, tak aby si dával pozor.“

„Jasně, mamí, přes Facebook dokážeš úžasně nahnat strach.“

Máma postuje inspirativní citáty a optimistická videa z webu. Na jejím profilu nic nekřičí „nakopu ti prdel“. Táta? Ten možná. Ale máma? Zkus to znovu a líp. Jediný, koho snad dokáže vystrašit, jsou koledníci o Halloweenu, kdyby si oblékla masku.

„A hele!“ Zastavím před číslem 4033. „Našla jsem svůj pokoj.“

„Podívej se pod postel a za závěsy, jestli se tam někdo neschovává.“

„Samozřejmě.“ Viděla jsem spoustu dílů *Zákona a pořádku: Útvar pro zvláštní oběti*, abych kontrolovala, jestli se v mém hotelovém pokoji neskrývají chlípni muži. „Zavolám později, ano? Mám tě ráda.“

„Já tebe taky, holčičko.“

Ukončím hovor a vstupní kartou si odemknu pokoj. Ty vado. Apartmá je úhledné, moderní a co se týče prostoru, větší než můj byt v New Yorku. A to minimálně na manhattanské standardy nemám žádný krcálek. Cítím se jako v epizodě z *Hledáme bydlení. Zn. v zahraničí*. Až na to, že nemám k dispozici rozpočet dva miliony dolarů. Ale bez obav. Jsem odhodlaná odvést svou práci pořádně, abych si zasloužila tenhle nejspíš velmi nákladný pokoj v Bahrajnu.

Přestože jsem cestovala první třídou, svaly mám ztuhlé nedostatkem pohybu, takže prakticky vletím do sprchy. Silný proud horké vody vymazává napětí

z mých ramen a koupelnu opouštím prakticky v euforii. Rozvalím se na široké posteli, sním donesenou večeři a usnu s myšlenkou, zda hotel ve svém dárkovém obchodě prodává velké lahve jejich levandulového šamponu.

BUDÍM SE S KAMENEM velikosti melounu v žaludku. Dnes se mám setkat s Blakem.

Tohle zvládnou.

Doufám.

Jsem příliš nervózní, abych něco snědla, ale zamířím do snídaňového bufetu, abych si připravila kávu s sebou. Posílená kofeinem – a podrobnými instrukcemi, které mi poslal Blakeův manažer Keith – snadno najdu konferenční místnost, kde se máme sejít. Samozřejmě, když dorazím na místo, Keith nikde. Jediným přítomným je Blake. A nejsem si jistá, zda ze mě nemluví pásmová nemoc, ale tenhle chlap je fakt krasavec.

Pro uklidnění se zhluboka nadechnu a nasadím přátelský úsměv. „Ahoj, já jsem Ella.“ Napřáhnu ruku k pozdravu. Blake na ni několik vteřin zírá, než si potřese. Modlím se, aby si nevšiml, jak je vlhká.

Jeho čokoládově hnědé oči mě sjíždějí, jako by mě v duchu svlékal. Jeho pohled nic neskrývá, ale zároveň nepůsobí oplzle. Asi by měl někdo zapnout klimatizaci, protože se začínám silně potit. Na fotkách vypadá úplně jinak. Neposlušné tmavě hnědé vlasy mu dodávají výraz, jako by se právě probudil, a můžu potvrdit, že postel by mu slušela.

„Kafe,“ zavrčí. *Výborně, mluvit umí.*

Vezme mi z ruky polystyrénový kelímek. *Pardon?* Než se stihnu ohradit, že tohle je moje káva, mohutně si přihne. Pak si hřbetem ruky otře ústa.

„To je moje,“ řeknu chabě.

„Myslel jsem, že jsi mi přinesla kafe.“

„Proč sis to myslel?“ Nejsem jeho asistentka. Nikdy jsme se neviděli. Jak mám vědět, jak moc má rád kávu?

„Bral jsem to jako nabídku příměří,“ pokrčí rameny. „Protože jsi řekla, že nevíš, jak mi padne helma, jelikož soudě podle mého ega mám hlavu o dvanáct čísel větší.“

Neobtěžuje se skrývat pohrdání. Paráda. Moje naděje, že možná neslyšel tenhle díl *Na kafičku se šampiony*, se hroutí. Tohle bude *jedna velká prdel*.

„Dneska vypadá tvoje hlava normálně,“ opáčím chladně.

„Díky tvým vtípkům na mou adresu před miliony lidí možná trochu splaskla.“

Tohle je nadsázka. Můj podcast se možná v jednu chvíli dokázal vyšvihnout na páté místo v žebříčku Spotify, ale miliony? Kdeže. Nejsem Joe Rogan ani Connor Brixton.

„Taky jsem zmínila velikost přirozeného talentu, který v sobě máš,“ připomenu mu.

„To není nic nového. Vím, jaký mám talent.“

Beru zpět, co jsem řekla o tom, že jeho hlava vypadá normálně. Přímou před mýma očima se znovu nafukuje.

„Urazila jsi moje řízení,“ zuří. „A mě.“

„Mluvila jsem o tobě v jednom dílu, který už není aktuální. Omlouvám se, pokud jsem zranila tvoje city, ale tuhle práci bych nevzala, kdybych si upřímně nemyslela, že máš talent.“

„Neměla jsi tu práci brát.“ Zamračí se. „Nevím, co tě k tomu vedlo.“

Ach jo. Pronesete na chlapa pár kritických poznámek a on dělá, jako byste ho smrtelně ranila.

„Bez urážky, Blakeu, ale pojďme se přes to přenést a začít spolupracovat. Znáám ženy, které o tobě řekly daleko horší věci. Čtu bulvár.“

Přisahalabych, že zkřivil jeden koutek úst, ale ta grimasa zmizela stejně rychle, jako se objevila. Vešla Blakeova tisková mluvčí Marion s přesně tím odstínem rtěnky, který jsem nechtěla dostat od Poppy. Košili má zmačkanou a pod očima zbytky líčidla. Nemám jí to za zlé. Víím, že pracuje do úmoru, aby pomohla vylepšit Blakeovu image. To, že tak rychle dokázala zajistit vydání knihy, bere dech. Nedokážu si ani představit, jak jí to všechno ničí.

„Ráda tě poznávám osobně, Ello.“ Když se usměje, pytle pod očima se jí nafouknou. „Těší mě, že jste se vy dva už stihli seznámit.“

Blakeova nesouhlasně zářící aura říká něco jiného. Raději by se seznámil s rakví, do které mě dá uložit. Měla jsem si do kafe nalít něco silnějšího než mandlové mléko. Možná bourbon?

V příštím okamžiku vtančí dovnitř Keith. Vypadá jako Daniel Craig v letech, kdy ztělesňoval Jamese Bonda – drsný a ošlehaný, ale extrémně sexy. Má vlasy odstínu sůl a pepř, přestože mu ještě nebylo ani čtyřicet. Nedivila bych se, kdyby měl ty šediny z práce. Pokud by se to přihodilo mně, vymáhala bych po Blakeovi náklady na barvení vlasů.

Marion připojí na dálku George, než odstartuje schůzku „týmu“. Když mluví, kývám hlavou a dělám si poznámky do počítače. Nejde o nic nového. Přestože mě najal George, pořád se ještě musím seznámit s Marion a Keithem, než se *oficiálně* stanu členem týmu. Život Blakea Hollise se koneckonců nesmí brát na lehkou váhu.

Blake neříká nic až na občasné „hm“ nebo „jasně“.

Není možné na něj necivět. Přemýšlím o tom, jestli si někdy nezlomil nos. Uprostřed je trošku prohnutý. Všimne si, že se na něj dívám, a mrkne na mě. *Co to má sakra být?* Zvlášť po našem rozhovoru, jestli se tomu tak dá vůbec říkat.

To mrknutí mě odzbrojí. Moje tváře získávají barvu Marioniny rtěnky. Bojuju s nutkáním vyhrknout, že na něj zírám ze strachu, že pokud se nepřestane kábonit, bude příští rok, až dovrší třicítku, zralý na botox. Po zbytek sezení se vyhýbám pohledu jeho směrem. Především proto, že cítím, jak na mě upírá zrak.

STÁJ McAllister čítá víc než dvě stovky lidí. A v tom nejsou započítáni lidé z centrály v Londýně. Což znamená, že si musím zapamatovat spoustu jmen a seznámit se s mnoha lidmi. Hodím na sebe týmové tričko a připnu si nový decentní řetízek, který jsem dostala od Keitha a který zároveň slouží jako propustka do zázemí, a pak už vyrazím. Den druhý, jde se na to!

Vzduch je nabitý elektřinou, jak se každý připravuje na první závod turné. Něco podobného jsem ještě neviděla. Technici, mechanici, jezdci, média – vypadá to, že je tu kdekdo. Krouží kolem a nikdy nevydrží dlouho na jednom místě. Rychle pochopím, že tohle není vhodný čas na představování. Celý tým se plně soustředí na to, aby Blake a McAllister v téhle Velké ceně zabodovali.

Bezcílně se potloukám kolem, když ke mně zamíří dívka ve stejném týmovém tričku, jaké mám já. Než se stačím vzpamatovat, obejmě mě. *Hm, taky zdravím, záhadná dámo.*

„Ello! Tak ráda tě poznávám. Už jsem se bála, že se nestihnu před závodem představit. Lítám sem a tam

jako kuře s useknutou hlavou. Ale jsem ráda, že jsem tě našla. Je tu tolik lidí, ale žen zase tolik ne, takže nebylo těžké tě vypátrat. Nevím, jestli sis toho taky všimla. Jsi ze sportovní branže, takže jsi nejspíš zvyklá na nadbytek testosteronu. Jak vnímáš svůj první den? Nebo jsi tu už dýl? Nedokážu si to vybavit.“

Mluví tak rychle, že je těžké s ní udržet krok. Klidně by mě mohla požádat, ať se přidám do pyramidového schématu, a já bych tupě přikývla. Její špinavě blond vlasy se rozvlní, když náhle poodstoupí a zastaví dvojici mužů procházející kolem nás. *Co se děje?* Blondýna si je nastaví pro fotku a pak si je vyfotí. Chvilí ji pozoruju. Vypadá spíš, jako by sama měla stát před objektivem, a ne za ním – samý úsměv, dolíčky ve tváři a dokonale vyšpulené rty.

„Omlouvám se.“ Přihrne se zpátky ke mně. Její britský přízvuk mě neuvěřitelně bere. „Už dlouho je hledám, takže jsem skočila po první příležitosti si je vyfotit. Jinak já jsem Josie Bancroftová. Dělam pro McAllister propagaci značky.“

Podám jí ruku. „Já jsem Ella Goldová, ale to už nejspíš víš.“

„Všichni vědí, kdo je kdo,“ usměje se na mě. Aby potvrdili její slova, projde kolem nás partička mechaniků, zamávají na Josie a mně pokynou hlavou. „Jsi ta spisovatelka lomeno novinářka lomeno svěrice, která tuhle sezonu pracuje s Blakem. Ta, která prohlásila, že by mu měl někdo vytáhnout klacek z prdele a praštit ho jím po hlavě.“

Jo, to jsem já.

Josie se mě ujme jako patronka nebo víla kmotřička a absolvuje se mnou všechna potřebná seznámení. Zním ji všehovšudy hodinu a už můžu říct, že je to živel, s nímž se musí počítat.

Odpoledne mě provede týmovým depem. Depa Formule 1 jsou stavby v řádu milionu dolarů, které se staví, rozebírají a stěhují s každým závodem. Je to základna týmu pro závodní víkendy a slouží jako technické i oddechové zázemí. Jsou tam místnosti pro schůze, kavárna, několik barů a každý z jezdců má taky své osobní prostory. Je to pěťhvězdičkový hotel zhuštěný do dvou podlaží a střechy.

Sedíme na střeše, izolovány od hluku a davů lidí, když se Josie zeptá, jaký byl Blake. Převyprávím jí náš rozhovor.

„Je stejně okouzlující jako uštěpačný,“ potvrdí bez jakéhokoli překvapení. „Na to si zvykneš. Okruh nejbližších přátel si udržuje co nejmenší, takže chvíli trvá, než roztaje, ale jakmile se poznáte blíž, je to celkem milý chlapík.“

„Je opravdu takový slizoun, jak vypadá?“

K mému pobavení si začne pobrukovat *Hound Dog* od Elvise.

„Měl v posteli víc fanynek než John Mayer,“ opáčí Josie nonšalantně. „Taylor Swift by o jedné noci s ním dokázala napsat devět alb. Není to moje osobní zkušenost, ale takhle jsem to slyšela.“

Tak teď už je to úplně jasné. Josie je moje nová kamarádka.

„Ale všichni jsou stejní,“ dodá. „Theo – Blakeovo číslo dvě – hlásá, že jediný, co v životě potřebujou, jsou body, stupně vítězů a kundy.“

Vyprsknu vodu, které jsem se právě napila. Hrubá mluva mě neuráží, bylo to spíš překvapením. Josie řeknu, že to může hodit na Twitter: #BodyBednaKundy. *Do toho, týme, do toho!*

„Můj kluk by mi nejradši připnul pás cudnosti, když jsem mezi těmi chlapy, a já se mu nedivím.“ Mrkne

na mě. „Řekla bych, že se nám tuhle sezonu bude docela dařit, Ello.“

Poppy a Jack mi už chybějí, takže příslib nové parťáčky, zvlášť takhle odvázané, mě přinutí k úsměvu. Mám pocit, že někoho jako Josie budu potřebovat, abych tenhle rok přežila ve zdraví.

CÍTIL JSEM TO od chvíle, kdy jsem dorazil na sponzorský večírek – vzrušení pulzující ve vzduchu a místnost nabitou energií. Mám to rád. Každý věří ve svou šanci na vítězství. Dokud nejsou rozdělené žádné body, rivalita z předchozích ročníků je zapomenuta a všichni se soustředí na nadcházející sezonu a nemyslí na tu předchozí. S úsměvem se rozhlížím po sále. Po posledním katastrofálním ročníku jsem připravený vrátit se zpět. Nová sezona, nový stav mysli. Budu bránit trůn, který mi právem náleží, a přidám do svého rejstříku další světové prvenství. A běda každému, kdo se mi ho pokusí vzít.

První akce sezony je vždycky přehnaně extravagantní. Před hotelem se řadí limuzíny a drahá auta, zatímco hosté ověšení diamanty a luxusními hodinkami popíjejí ve společenském sále šampaňské. Je to obvyklá sbírka snobů, bohatých bílých mužů, kteří vypadají ve svých upnutých oblecích jako tučnáci. Snaží se oživit své mládí tím, že žijí prostřednictvím nás – což nás živí. Ne že bych si stěžoval. Jejich peníze mi dovolují řídit ta nejlepší auta pro ten nejlepší tým.

„Nazdar, střelče,“ volá na mě Theo od baru. „Dáš si něco k pití?“

Proplétám se mezi číšníky, kteří roznášejí jednohubky, a posadím se vedle svého partáka. Bez uzardění srká Cosmopolitan a šijí s ním všichni čerti.

„No ne, není tohle můj nejmilejší honibrk z Formule 1?“ plácám ho po zádech na pozdrav. Lidem přijde divné, že já a Theo jsme si tak blízcí. Formule 1 je jedním z mála sportů, kde je váš týmový kolega zároveň vaším soupeřem. Ale my dva se známe už od dětství. Byl příšerně vlezlý a nedal mi pokoj, dokud jsem se s ním neskamarádil. Svou závodní kariéru jsme si vybudovali společně a místo zbytečné rivality jsme svoje soupeření proměnili v šanci na růst.

Podrbe se na strništi na bradě. „Neříkej mi honibrk.“

„Rozmyslím si to, až tě opustí puberta.“

Po Theově druhé straně se objeví Lucas, jezdec stále AlphaVite. Šťapaté špinavě blond vlasy má jako vždy ulízané dozadu, stříbrné prsteny na rukou se třpytí ve světle křišťálových lustrů. „A když už je řeč o pubertě, jaká byla zimní pauza, Theo?“

Thea zahlédli, jak cukruje se známou modelkou v Cannes, a pár dní nato byl v Paříži přistižen se zaklesnutými jazyky s vycházející filmovou hvězdou. Mezi oběma dámami se rozběhla nechutná přestřelka na sociálních sítích, která si v ničem nezadala s televizní reality show. On sám shledával celou situaci za velmi zábavnou. Po ukončení předchozí sezony jsem si naordinoval klid, což znamená, že jsem vynechal šňůru závěrečných večírků s přáteli. Potřeboval jsem čas na regeneraci a soustředění.

„Koho to zajímá, když Blake ještě neprozradil, kdo je Georgeův nový pomocník,“ odbude mě Theo a rozhlíží se po místnosti.

Spolu s Lucasem pátrají mezi přítomnými a občas ukážou na nějakého starého nevrlého muže. O Elle jsem jim nevyprávěl. Nejsem zvědavý na moudra, kterými by mě zahrnuli. PlayMedia je v Americe alfou a omegou čehokoli, co nějak souvisí se sportem, a Luc je vášnivý posluchač *Drbárny* od Connora Brixtona a Ellina *Na kafičku se šampiony*. Jen díky němu jsem slyšel její díl o Formuli 1.

„Vsadím se, že je to tamten,“ ukáže na podsaditého plešatého chlapa.

„Ohó! Dobrý odhad,“ přikývne Theo a prohrábne si rukou oříškově hnědé vlasy. „Miluju knír ve tvaru řídké. Já jsem hádal toho týpka u dveří. Toho čahouna, co vypadá jako zelenej lusk.“

„Oba jste naprosto vedle,“ zamručím odevzdaně.

Ellu nacházím snadno. Je dost dobře nepřehlédnutelná, proto mě překvapilo, že jsem si jí všiml až teď.

„Počkat,“ zakucká se Theo a odloží růžový nápoj na bar. „Není to ta novinářka?“

Krátce přikývnu a nemůžu z ní spustit oči. V dlouhých černých šatech a s tmavě hnědými vlasy spadajícími jí ve vzdušných vlnách na záda vypadá naprosto úchvatně. Oděv, který měla na sobě, když jsme se viděli poprvé, zakryl skutečnost, že má nádhernou postavu s křivkami na těch správných místech. Takové tělo bych si nechal líbit nahé pod sebou. Napůl sladká a napůl žhavá a zdá se, že nejsem jediný, kdo si toho všiml.

Je ponořená do rozhovoru s Josie. Nepřekvapuje mě, že ji Josie vzala pod svá křídla. Je už ve stáji několik let a zná všechno a všechny. Mám Josie rád. Není to moje nejlepší kamarádka, ale přátelíme se dost. Theo to na ni zkusil, ale ona je věrná svému příteli Andrewovi. Jedna z mých nejoblíbenějších kratochvílí je, když Josie odpálkuje mého týmového parťáka.

„Hele.“ Lucasovi spadne brada až na zem a jeho jindy chladné, klidné a soustředěné vystupování je tatam. „Viš, kdo to je?“

„Blakeova spisovatelka,“ protočí Theo panenky. „Zrovna to řekl, kámo. Posloucháš vůbec?“

„To je Ella Goldová... moderátorka podcastu *Na kafičku se šampiony*.“

Nenamáhám se jim připomenout, že ten podcast už neběží, takže už žádnou moderátorkou není.

„Ta, co říká ty srandovní věci o Blakeym Blakeovi?“ šťouchne do mě Theo. „Kdy ses s námi chtěl krucinál o tuhle novinu podělit?“

„Nikdy,“ zavrčím. Jasně, to bylo jen zbožné přání.

Mí kamarádi pijí své drinky a dívají se na Ellu pohledem, který dobře znám. *Probůh, jen to ne*. Na okamžik odtrhnu pohled od Elly a podívám se na ně. „Vstup zakázán, milánkové.“

Theo pobaveně nakloní hlavu. „Jako že si ji zabíráš?“

Zvednu oči v sloup a ignoruju otázku. Vztahy neprovozuju a přátelé to velmi dobře vědí. Dostal jsem kopačky už tolikrát, že nečekám, že by se mnou některá chtěla zůstat, proto se řídím strategií ošustit a opustit. A jsem víc než spokojený. Kde nejsou očekávání, není zklamání.

Lucas a Theo nemají možnost mě dál oblažovat svými postřehy, protože přichází pokyn zaujmout svá místa. Mě usadí na konec stolu vedle Marion, zatímco Ella má svou jmenovku mezi Theem a Andreasem, ředitelem týmu. Přes stůl sleduju, jak se spolu baví.

Večeře je stejně nudná jako všechny ostatní. Proslov má šéf FIA, pak někteří sponzoři a pár vedoucích zaměstnanců pronesou přípitek. Když dojíme zákusek, sedne si Ella na prázdnou židli po Marion a pozdraví

mě hříšným úsměvem. Její oči mají barvu pečených jablek, která jsme si v dětství kupovali se sestrou na Camden Marketu. Vířící směs zelené, hnědé a zlaté.

Zjevně je rozhodnutá předstírat, že k našemu nedávnému rozhovoru nikdy nedošlo. George nemluvil do větru, když říkal, že Ella neuznává nafouklé ego. Na každý pád to s radostí vyzkouším.

„Užil sis první večer zpátky?“ zeptá se.

„Mhm.“ Všimnu si sklenky v její ruce. „Netipoval bych tě na rum s kolou.“

„Taky ho nepiju.“ Zavrtí hlavou a tváře jí zčervenají. „Když jsem naposledy pila rum, pokoušela jsem se odemknout byt kreditní kartou místo klíčem.“

Uchechtnu se.

„Je to jenom Coke Zero. Radši mám Diet Coke, ale musela jsem vzít, co je. Protože málo vydržím a tohle je moje první velká akce... řekla jsem si, že bude lepší držet se bublinek.“

„Bublinek?“

„Limonády. Pardon, tak se tomu říká u nás. Dřív nebo později určitě nazvu vaše boty střevisema.“ Napije se a její růžový lesk na rty zanechá stopu na sklenici.

„Tak co?“ nakloní se ke mně, jako by mi sdělovala tajemství. „Viděl jsi v tom kuřeti mě?“

Nechápavě a konsternovaně na ni zírám. *Cože?* Ano, díval jsem se na prsa, ale na její prsa, ne na kuřecí. Podle toho, jak se jí rýsují pod šaty, stojí za to. Špičatá a pevná. Zajímalo by mě, jestli má bradavky klasicky růžové, bledě korálové nebo třešňově červené.

„Píchal jsi do něj dost agresivně,“ vysvětlí a odhodí si vlasy z čela. „Bud' tě nikdo nenaučil používat vidličku a nůž, nebo jsi ho měl jako panenku voodoo.“

Bezděky se zasměju. „Ne, nepíchal jsem do kuřete jako do panenky voodoo. Jenom prostě nemám hlad.“

Fakt, že prášky proti úzkosti, které jsem si předtím vzal, tlumí chuť k jídlu, jsem si nechal pro sebe. Všeobecné očekávání mě tíží jako balvan, takže jsem potřeboval nějakou úlevu.

Ella si z mého nedotčeného talíře ulomí kus rohlíku, ždibec z něj utrhne a strčí si ho do pusy, aniž ho namaže máslem.

Rychle zamrkám. „Jak víš, jestli si to neschovávám na později?“

„A schováváš?“

„Jistěže ne. Ale to se dělá krást rohlíky z cizího talíře?“

Ella pohodí hlavou v nespoutaném smíchu, svůdném a zároveň lahodícím uchu. „Právě jsi řekl, že nemáš hlad, a sotva se to dá nazvat krádeží. Nejsme v *Bídnících*.“

Vytáhne z kabelky telefon a vedle lesku na rty zahlednu uvnitř i pepřový sprej. Je to hezká žena, která cestuje po cizích zemích, takže to dává smysl, ale mám šílenou ochranku, která dokáže napáchat mnohem větší škody než nějaká malá plechovka.

„To je hodin,“ řekne sama pro sebe, „měla bych se jít vyspat. Pásmová nemoc a to všechno. Uvidíme se zítra?“

Rychle přikývnu. Nedokážu potlačit směs skepse a podráždění. Zítřejšímu setkání s ní se zřejmě stejně nevyhnu. Když se nese pryč, její zadek vypadá v šatech zatraceně fantasticky. Vůbec nevnímá uznalé pohledy, které se za ní otáčejí. Aspoň na *tohle* se budu zítra těšit.

Hodina před jakoukoli Velkou cenou je nejhektičtější. Hodina před první Velkou cenou sezony? Naprostý a beznadějný zmatek. Diváci v televizi vidí jezdce, jak se ledabyly řadí na dráze, připravení na závod. Nevidí

dění v zákulisí. Mechaniky, kteří ještě v poslední minutě kontrolují vůz, manažery, kteří stále dokola opakuji strategii, a novináře všude kolem, kteří kladou dotěrné otázky. Garáž je srdcem celého týmu a vře to v ní, jak všichni s křikem pobíhají sem a tam.

Šedesát minut: Zopakuju si poslední sérii cviků na protažení těla, zatímco tým připravuje generátory a ventilátory.

Čtyřicet minut: Otevírá se boxová ulička a já spolu s mechaniky a jejich výbavou vyjždím z garáže. Z ochozů jásají fanoušci, což je rajská hudba pro moje uši. Zajedu rychlé zkušební kolo po dráze, seznamuju se s panujícími podmínkami a v duchu si poznamenám, co je ještě třeba na poslední chvíli doladit.

Třicet minut: Vypnu motor a mechanici odtlačí můj vůz na startovní rošt. Vyskočím z kokpitu a zamířím absolvovat formality, zatímco ostatní kontrolují vůz a měří, co se dá. Když zazní bahrajnská národní hymna, trochu se mi zklidní tep.

Dvacet minut: Josie a zbytek marketérů McAllisteru poskakují kolem auta a fotí snímky, které se ještě dnes objeví na sociálních sítích. Novináři krouží kolem jako supi a štěkají otázky, ale díky sluchátkům můžu předstírat, že je neslyším.

Patnáct minut: Nasedám zpátky do auta. Moje ruce v rukavicích klidně spočinou na volantu. Pohlcuje mě oblak klidu. Nikde jinde na světě se necítím tolik sám sebou.

Deset minut: Všichni kromě jezdců, traťových komisařů a činovníků FIA opouštějí dráhu. Hlava se mi vznáší v oblacích.

Sedm minut: Můj tým provádí poslední kontrolu, než sejmou ochranné deky z pneumatik a spustí vůz z heveru.

Pět minut: Veškerý štáb opouští dráhu, na níž zůstává pouze dvacítká jezdců – mí soupeři, mí přátelé i nepřátelé. Celý můj svět se smrskne na dvouhodinový okruh.

Tři minuty: Absolvujeme zaváděcí kolo, během něhož se snažíme zahřát brzdy a pneumatiky a zároveň ochladit motor. Než zamírím zpátky na startovací post, pokouším se najít moment záběru spojky. Startuju z vedoucího postavení, kam patřím.

Jedna minuta: Je spuštěna startovací posloupnost pěti červených světel. Rozsvítí se první světla na startovní bráně. Začíná odpočítávání. Ve sluchátkách mi bzučí hlasy vedoucích závodu. *Jdeme na to!*

Čtyřicet pět sekund: Rozsvítí se další světla. Řev davu se topí v burácení motorů.

Třicet sekund: Na startovní bráně nyní svítí tři světla. Pod přilbou se usmívám. Jsem připravený vyrazit.

Patnáct sekund: Rozsvítí se čtvrté světlo. Nedokážu posoudit, zda jsem to já, nebo můj vůz, kdo vibruje energií.

Deset sekund: Rozsvítí se páté, poslední světlo a já se soustředím výhradně na dráhu před sebou.

Pět sekund: Klid před bouří. Prsty mi bubnují o volant. Vytryskne ze mě krátký gejzír energie.

Nula sekund: Všech pět světel zhasne, což znamená start závodu. Je čas vyrazit, zlato. Jsem připravený připomenout světu, kdo jsem a co dokážu.

JE TO TEPRVE první Velká cena sezony, ale už pocituji závislost na svíravém pocitu v útrokách, který vyvolává. Hučení aut, rámus, když sviští kolem, jásání fanoušků, zápach spálené gumy a benzínu. Takový rauš nedokáže přivodit žádná rekreační droga. Monoposty míhající se pod azurovou oblohou jsou fascinující.

Stojím v garáži s podpůrným týmem a pozorujeme závod. Mechanici v helmách, ozbrojení svým nářadím, jsou připravení na nouzové zastavení vozu v boxu. Hosté se tlačí u televizních obrazovek vzadu a bojují o co nejlepší výhled. Největší drama se odehrává uprostřed startovního pole, kde jezdci soupeří o body pro své stáje, ale tady se všichni soustředí na barvy McAllisteru.

Neukázněný jezdec z minulé sezony je zapomenut a na scéně je znovu ten Blake Hollis, po němž fanoušci šílí a sponzoři se o něj přetahují. Je neuvěřitelně rychlý. Dokáže zmást svým okouzlujícím úsměvem a fešáckým zjevem, ale je to chladnokrevný dravec. Všichni jezdci jsou úžasní, ale vítěz může být jen jeden a Blakeův talent mluví sám za sebe.

Prvních třicet kol si Blake udržuje vedení. Na jeho vedoucí pozici dotírají Theo a za ním Harry Thompson z Everestu a Lucas Adler ze stáje AlphaVite. Loni se na čele střídali Harry a Blake a Blakeova výhra by mohla předznamenat trend celé sezony. Napjatá atmosféra v garáži tlumí veškerou konverzaci až na občasné zaklení nebo zajásání. Během 191,5 míle se může stát naprosto cokoli a nikdo nechce nic zakřiknout.

Ve třicátém šestém kole zajede Blake do boxu. *Pane jo*. Nikdy v životě jsem nezažila nic rychlejšího. Než stačím udělat krok, už vyráží zpátky na dráhu s novými pneumatikami a připravený na druhou polovinu závodu. Výměna kol trvala dvě celé čtyři desetiny sekundy. Chcete vědět, co za stejný čas stihnu já? Nic. Doslova. Za takovou chvíli ani nestačím vyslovit svoje jméno.

Šedesát čtyři kol končí Blakeovou první výhrou v sezoně. Všichni z garáže se vyhnou přes ohrazení, křičí a výskají, když Blake skáče ven z vozu. Přesně takové povzbuzení McAllisterův zádumčivý Brit potřebuje. Během chvíle jsou jezdci zpátky v garáži a po tvářích se jim rozlévá pyšný úsměv.

Theo si sundá helmu a zatřeše hlavou. Osprchuje mě pot z jeho vlasů. *Fuj*. Blake mě diskrétně ignoruje, ale Theo ke mně s radostí přistoupí. Během posledních pár dní byl mým osobním průvodcem po světě Formule 1. Provedl mě depem, dal mi tipy, kdo by mi mohl pomoci s knihou, a ochotně odpovídal na otázky týkající se jeho monopostu. Moc se mi líbí. Oplývá vlastnostmi zlatého retrívra – přátelský, plný energie a vždy někde poblíž. A není na škodu, že je to fakt fešák.

„Ohromena mým uměním?“ mrkne na mě.

„Nepochybovala jsem o tom, že budu.“ Ustoupím o krok, abych se vyhnula další spršce potu. „Třetí místo je na bedně. Za to se nemusíš stydět, příteli.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vytáčíš mě.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.